

til lediggang eller til at søge slet selskab, bliver han at dømme til straf af ungdomsfængsel, såfremt retten finder, at varige opdragende og uddannende foranstaltninger vil være formålstjenlige.

Stk. 2. Sådan straf udstås i en særlig dertil bestemt anstalt eller for kvinders vedkommende anstaltsafdeling, der tilhører staten eller dog står under dens styre.

§ 43.

Stk. 1. Det bestemmes ved kgl. anordning, i hvilket omfang ungdomsfængsel skal fuldbyrdes i enrum eller i fællesskab.

Stk. 2. Ved fuldbyrdelsen lægges særlig vægt på fangens åndelige og legemlige udvikling gennem undervisning, legemsøvelser og udførelse af friluftsarbejde samt på hans uddannelse til et erhverv, hvorved han efter løsladelsen kan ernære sig.

Stk. 3. Findes en fange at have en dårlig indflydelse på de andre fanger eller i øvrigt at være uegnet til behandling sammen med disse, kan han overføres til en fra det øvrige ungdomsfængsel adskilt fængselsafdeling.

§ 42.

Stk. 1. Den til ungdomsfængsel dømte kan holdes tilbage i dette i indtil 3 år, jfr. dog stk. 4.

Stk. 2. Når 1 år er forløbet efter indsættelsen, afgør fængselsnævnet efter indstilling fra fængslets styrelse, om fangen skal løslades. Beslutter fængselsnævnet straffens fortsættelse, optages spørgsmålet på ny ved udgangen af det følgende år.

Stk. 3. Når fangen løslades, forbliver han i et af fængselsnævnet fastsat tidsrum under et i overensstemmelse med § 38, stk. 4, af fængselsnævnet anordnet tilsyn og er i den tid underkastet de ham i medfør af nævnte bestemmelse pålagte vilkår.

Stk. 4. Overtræder den løsladte de foreskrevne vilkår, afgør fængselsnævnet, om han skal genindsættes. En genindsat person kan efter fængselsnævnets bestemmelse holdes tilbage i ungdomsfængsel indtil 1 år udover den i stk. 1 foreskrevne straffetid.

Stk. 5. Rejses tiltale mod den løsladte for et strafbart forhold, indhentes en udtalelse

kan en person mellem 21 og 23 år idømmes ungdomsfængsel.

Stk. 2. Ved fuldbyrdelsen, der sker i særlige anstalter, lægges vægt på den unges sociale og karaktermæssige udvikling gennem arbejdstræning, oplæring og undervisning.

Stk. 3. Når ganske særlige hensyn gør det formålstjenligt, kan den dømte anbringes til behandling eller oplæring uden for ungdomsfængslet. Nærmere regler herom fastsættes af justitsministeren.

Stk. 4. Såfremt den dømte under fuldbyrdelsen viser sig så psykisk afvigende, at han er uegnet til behandling i ungdomsfængsel, kan fængselsnævnet bestemme, at han skal overføres til en anstalt eller anstaltsafdeling som omhandlet i § 17, stk. 2. Fængselsnævnet kan træffe bestemmelse om den dømtes genanbringelse i ungdomsfængsel, når han anses for egnet dertil.

§ 42.

Stk. 1. Spørgsmålet om løsladelse fra ungdomsfængsel afgøres af fængselsnævnet efter indstilling fra anstaltens styrelse. Medmindre særlige omstændigheder taler derfor, kan den dømte ikke løslades, før der er forløbet 1 år efter indsættelsen. Han kan ikke holdes tilbage i ungdomsfængsel ud over 3 år, jfr. dog § 43, stk. 1. Efter 1 års ophold skal spørgsmålet om løsladelse tages op. Sker der ikke løsladelse på dette tidspunkt, skal spørgsmålet genoptages senest ved udgangen af det følgende år.

Stk. 2. Løsladelsen sker på prøve. Fængselsnævnet fastsætter prøvetiden til mindst 1, højst 3 år. Bestemmelsen i § 38, stk. 4, finder tilsvarende anvendelse.

§ 43.

Stk. 1. Overtræder den løsladte de fastsatte vilkår, afgør fængselsnævnet, om han skal genindsættes. En genindsat kan efter fængselsnævnets bestemmelse holdes tilbage i ungdomsfængsel indtil 1 år udover den i § 42, stk. 1, fastsatte længstetid.

Stk. 2. Rejses der tiltale mod den prøve-løsladte for strafbart forhold, og vil dom-